

Meditacions: Diumenge de Rams

Reflexió per meditar el Diumenge de Rams. Els temes proposats són: entrada del Senyor a Jerusalem; el ruc és més a prop de Jesús; comprendre la lògica del regnat diví.

EL SENYOR entra a Jerusalem. Qui sempre s'havia oposat a tota manifestació pública de lloança, qui s'havia amagat quan el poble el va voler fer rei, avui es deixa portar de manera triomfal. Només ara, quan

sap que la mort és a prop, accepta ser aclamat com el Messies. Jesús sap que, en realitat, regnarà des de la creu, ja que el mateix poble que ara l'aclama ple de goig d'aquí a poc l'abandonarà i el conduirà al Calvari. Els rams es tornaran assots; els rams d'olivera, espines; els crits, burles despietades.

La litúrgia, amb la cerimònia de la benedicció dels rams i amb els textos de la Missa —entre ells, el relat de la passió del nostre Senyor—, ens mostra com estan d'units en la vida de Jesucrist l'alegria i el patiment, el goig i el dolor. Sant Bernat ens parla de com s'uneixen en aquest dia les rialles amb les llàgrimes: l'Església ens «presenta avui unides, de manera nova i meravellosa, la passió i la processó; sent així que la processó comporta l'aplaudiment; la passió, el plor»^[1].

Jesús entra a Jerusalem i els habitants estenen els vestits pel camí. «“Els palmons —escriu Sant Agustí— són símbol d'homenatge, perquè signifiquen victòria. El Senyor estava a punt de vèncer, morint a la Creu. Triomfaria, en el signe de la Creu, sobre el Diable, príncep de la mort”. Crist és la nostra pau perquè ha vençut»^[2]. La lectura dels moments de la Passió ha fet desfilar davant nostre molts personatges. Aleshores, pocs sospitaven la victòria que Crist portava. Podem preguntar-nos durant aquesta setmana en què reviurem aquests esdeveniments: «On és el meu cor? A quina d'aquestes persones m'assemblo?»^[3]. Amb quina fe contemplo els esdeveniments capitals en què aquests dies l'Església ens convida a aprofundir?

TAMBÉ HI HA a la processó triomfal un altre fort contrast: enmig de l'entusiasme superficial i sorollós, brilla la silenciosa figura d'un ruc que, fidel i obedient, porta el Senyor. «Un ruc va ser el tron de Jesús a Jerusalem. Mira si és bonic —ens feia considerar sant Josepmaria— servir de tron al Senyor»^[4]. El pobre animal, amb el trot més gallard que sap, va trepitjant sedes i porpres, lli i llenços finíssims; els han posat la gent per honrar el pas del Senyor. Però mentre els altres ofereixen objectes, el ruc es dona a si mateix: sobre el seu aspre llom porta el pes suau de Jesús. Al seu costat els homes corren, agitant per tot arreu rams d'olivera verda, palmes i llorer. Però ningú, ni els mateixos apòstols, no són tan a prop del Senyor com ell.

«Si la condició perquè Jesús regni en la meva ànima, en la teva ànima, fos comptar prèviament en nosaltres amb un lloc perfecte, tindríem raó de

desesperar-nos —comentava també el fundador de l'Opus Dei—. Però *no temis, filla de Sió: mira el teu rei que ve, muntat en un pollí de somera*. Ho veieu? Jesús s'acontenta amb un pobre animal, per tron. Quant a vosaltres, no ho sé, però a mi no m'humilia el fet de reconèixer-me, als ulls del Senyor, com un ruc: *davant vostre soc com un ruquet; però jo seré sempre al vostre costat ja que m'heu agafat amb la destra*, em meneu del ronsal (...). D'animals més bonics, més hàbils i més cruels, n'hi ha centenars. Però Crist es fixà en ell, per presentar-se com a rei davant el poble que l'aclamava. I és que Jesús no vol saber res amb l'astúcia calculadora, amb la crueltat de cors freds, amb la formosor vistosa però buida. Nostre Senyor estima l'alegria d'un cor jovenívol, el pas senzill, la veu sense falset, els ulls nets, l'oïda atenta a la seva paraula afectuosa. És així com regna en l'ànima»^[5].

Ens agradaria tenir, aquesta Setmana Santa que comença, l'oïda molt atenta a la veu de Déu. No només l'oïda, sinó tots els sentits. No ens volem perdre cap gest, cap paraula, cap sentiment de Jesús en aquelles jornades que omplen de sentit la nostra vida.

«QUÈ BATEGA REALMENT al cor dels qui aclamen Crist com a Rei d'Israel? Certament tenien la seva idea del Messies, una idea de com havia d'actuar el Rei promès pels profetes i esperat per tant de temps. No és estrany que, pocs dies després, la multitud de Jerusalem, en comptes d'aclamar Jesús, cridessin Pilat: “Crucifica’l!”. I que els mateixos deixebles, com també d'altres que l'havien vist i sentit, romanguessin muts i desconcertats. En efecte, la majoria estaven desil·lusionats per la

manera com Jesús havia decidit presentar-se com a Messies i Rei d'Israel. Aquest és precisament el nucli de la festa d'avui també per a nosaltres»^[6].

L'experiència dels qui van rebre aquell dia Jesús amb els palmons ens pot servir per pensar quina és la nostra idea de Jesús, quina és la nostra idea del seu regnat; què pensem sobre el seu poder i la seva gràcia. Pot passar, per exemple, que de vegades ens desil·lusioni com es fa la redempció, el seu ritme aparentment lent. De vegades voldríem que Déu triomfés immediatament, confonent els nostres plans amb els seus. Ens resistim a acceptar que Déu està decidit a no comprometre la nostra llibertat o la dels que ens envolten. El seu amor és tan delicat que no s'imposa. No aprofita, per exemple, l'aclamació d'aquest Diumenge de

Rams ni la fa servir per beneficiar-se'n.

Per contra, «el cor de Crist és en un altre camí, en el camí sant que només ell i el Pare coneixen (...). Ell sap que per aconseguir el veritable triomf ha de deixar espai a Déu»^[7]. Es tracta de l'espai de l'acció silenciosa i alhora poderosa de Déu, que fa noves totes les coses a través de l'amor del Fill al Pare. Escampa i ofereix aquest amor arribant fins i tot «fins a la mort, i una mort de creu» (*Fl* 2, 6-8). D'aquesta manera regna el Senyor. I en aquest camí podem contemplar la imatge de la primera i més fidel seguidora de Jesús, la seva mare. «No la veureu entre les palmes de Jerusalem (...). Però no fuig del menyspreu del Gòlgota: és allà, *juxta crucem Jesu* —al costat de la Creu de Jesús»^[8]. I nosaltres, per una gràcia immerescuda, amb ella.

---

[1] Sant Bernat, Sermó en el Diumenge de Rams, 1, 1.

[2] Sant Josepmaria, *És Crist que passa*, núm. 73.

[3] Francesc, Homilia, 13-IV-2014.

[4] Sant Josepmaria, Notes d'una reunió familiar, X-1965.

[5] Sant Josepmaria, *És Crist que passa*, núm. 181.

[6] Benedicto XVI, Homilia, 1-IV-2012.

[7] Francesc, Homilia, 14-IV-2019.
